

Arrest

nr. 121 387 van 25 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE HOLLANDER en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. S. (...), bent een negentienjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U bent geboren in het dorp Saidkhel gelegen in het district Khiwa, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de negende graad. Hierna baatte u een winkel uit in de stad Jalalabad waar u graan verkocht. Uw vader werkte eerst voor het bedrijf Compass waar hij konvooien bewaakte. Nadat hij gewond was geraakt tijdens zijn werk, startte hij een job bij de grenspolitie in het dorp Patemina.

Uw problemen begonnen toen een klant een pakket wou achterlaten bij u in de winkel terwijl hij andere boodschappen deed. De klant bleef langer weg dan verwacht. U opende het pakket en zag een soort snelkoker met draden. U verwittigde de politie die de bom bij u weghaalde. De politie gaf u de raad geen pakketjes aan te nemen van vreemden. Naar het einde van de middag belde de man die de bom bij u in de winkel had achtergelaten u op. Hij verweet u zijn plannen te hebben gedwarsboomd en

bedreigde u met de dood. Toen u thuiskwam en uw moeder getuige was van zo'n telefoontje, werd beslist u naar uw tante in de stad Jalalabad te sturen. Uw vader was op zijn werk aan de grenspost en kon niet op de hoogte worden gebracht van de problemen omdat het GSM-netwerk daar niet werkt. Toen uw vader twee à drie dagen later thuiskwam van zijn werk was de taliban dit te weten gekomen. Ze zochten hem bij hem thuis op, vonden enkele kaarten die hem in verband brachten met zijn werk en namen hem mee. Uw moeder bracht u op de hoogte van de situatie. Op de derde à vierde dag van eid kwamen de taliban opnieuw bij u thuis langs om u te zoeken. Ze gaven uw moeder een dreigbrief af. Uw moeder besprak de situatie met uw oom en er werd beslist u het land uit te sturen. Jullie verkochten één jerib grond om uw reis te bekostigen.

Eénmaal u vertrokken was, kwamen de taliban regelmatig bij u thuis langs om u te zoeken. De ouderen vreesden dat de Amerikanen dit te weten zouden komen en dwongen uw familie het dorp uit. Uw familie vestigde zich bij uw oom en tante die u voordien ook al hadden opgevangen. Ongeveer negen maanden nadat u het land ontvlucht was, werd uw oom vermoord. Omwille van financiële reden kon uw familie niet blijven inwonen bij uw tante. Ze konden ook niet terug naar hun dorp aangezien ze niet mochten van de ouderen. Uiteindelijk vestigden ze zich in Shat Ghan een dorp dichtbij het districtscentrum van het district Khiwa.

U ontvluchtte Afghanistan eind augustus begin september 2011 en kwam aan in België op 2 november 2011 waar u de volgende dag op 3 november 2011 asiel aanvraag. 1 Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, een visitekaartje van uw winkel, een certificaat van uw vaders werk, uw vaders badge, vijftien foto's van uw vaders werk, een aankondiging van de taliban, een dreigbrief van de taliban, een brief van de ouderen van het dorp om uw familie te verbannen, een brief van het ziekenhuis die uw ooms dood bevestigt, een bevestiging van de provinciale raad van uw problemen, twee foto's van uw oom in het ziekenhuis en twee enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het incident die de rechtstreekse oorzaak vormde voor uw vlucht uit Afghanistan, namelijk het talibanlid dat een bom bij u in bewaring geeft, weinig geloofwaardig is. Zo zou men kunnen verwachten dat indien dit werkelijk gebeurd zou zijn en u de politie had verwittigd, dat deze u heel wat vragen had te stellen. Als u echter gevraagd wordt wat de politie u allemaal zei toen ze de bom weghaalden, antwoordt u dat ze zeiden dat als je iemand niet kent, je niets van hem mag aannemen (CGVS p. 18). Aangezien het weinig waarschijnlijk is dat de politie zich zou beperken tot wat ouderlijk advies nadat er een bom was gevonden in uw winkel wordt u gevraagd of de politie nog iets anders had gezegd (CGVS p. 19).

U antwoordde dat ze niets speciaals meer zeiden enkel dat als men iemand niet kent, men het niet mag aannemen (CGVS p. 19). Het is pas nadat u gevraagd werd of u geen vragen werd gesteld dat u antwoordt dat ze u hadden gevraagd hoe het werd gebracht en door wie (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt om op die vragen te antwoorden zoals u het toen deed tegenover de politie, antwoordt u dat u zei dat zo'n persoon het pakket bracht en het terug zou oppikken en dat u het ontdekte en de politie verwittigde (CGVS p. 19). Hierna werd u er nogmaals op gewezen dat u precies moest antwoorden zoals u het toen tegen de politie verwoordde waarop u nogmaals in zeer vage lijnen uw vorige antwoord herhaald (CGVS p. 19). **Opnieuw is het weinig waarschijnlijk dat de politie genoeg zou nemen met dit zeer vage antwoord. Men kan zich immers voorstellen dat de politie geïnteresseerd zou zijn in het arresteren van de dader om toekomstige aanslagen te vermijden. U was de hoofdgetuige en kon die dader dus identificeren. Bovendien had u eerder in het gehoor laten blijken over heel wat meer informatie te beschikken over de dader dan het geen u tegen de politie zou gezegd hebben. U verklaarde dat hij een grote man was die soms in een datsun auto kwam in het gezelschap van twee of drie andere mensen (CGVS p. 17). Dit is toch werkbare en nuttige informatie voor de politie waarvan men kan verwachten dat u die met hen deelt. Het is opnieuw pas nadat u geconfronteerd werd met het feit dat u zijn auto kon omschrijven dat u verklaart dat u dit dan ook gedaan heeft. U past uw antwoorden dus aan telkens u met uw onlogische verklaringen wordt geconfronteerd. Het feit dat u zelf zeer karig omspringt met het doorgeven van informatie aan de**

politie over de dader en dat de politie nauwelijks geïnteresseerd bleek te zijn in de identiteit van de dader nadat er een bom werd gevonden in uw winkel ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident.

Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom de taliban een bom in uw winkel zou achterlaten. De dader had u immers gezegd dat uw winkel niet het doelwit was (CGVS p. 12) en ook uzelf ging er van uit dat de bom voor een ander doelwit was bestemd (CGVS p. 17). **Waarom zou de taliban dan zo onvoorzichtig te werk gaan door hun bom achter te laten in een publieke plaats als uw winkel waarvan men de uitbater niet kent (CGVS p. 17 en 20) en waarvan men weet dat andere klanten binnen en buitengaan?** Zeker als men weet dat die persoon blijkbaar zelf beslist had om zijn bom bij de ingang van de winkel te plaatsen waar het mogelijks in de weg stond en verplaatst moest worden (CGVS p. 17). **Had dit taliban-lid waarachtig een bom in uw winkel in bewaring willen geven, kan men verwachten dat hij het op een betere plaats had gedeponeerd.** Ook deze vaststelling, namelijk dat de taliban zo onvoorzichtig te werk gaan om een bom bij een vreemde achter te laten en dan nog op dergelijke amateuristische manier ondermijnt de geloofwaardigheid van het incident dat de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht.

Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het dreigement die de taliban uit na dit incident. Zo verklaarde u op het CGVS dat het dreigetelefoontje dat u kreeg nadat de politie de bom was komen ophalen, werd gepleegd door dezelfde man als degene die de bom had achtergelaten in uw winkel (CGVS p. 20). Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u werd opgebeld door een onbekende man (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Uw uitleg voor deze tegenstrijdige verklaring, namelijk dat die persoon wel degelijk onbekend was omdat u zijn huis niet kon lokaliseren en u niet wist wie hij was, kan niet overtuigen. Als u het heeft over een telefoontje van een onbekend persoon betekent dit immers dat men er geen idee van heeft wie de persoon achter het telefoontje is en niet dat men zijn naam of adres niet kent.

Ook wat betreft de dreigbrief waarin u beschuldigd wordt van de taliban hun plannen te dwarsbomen en bedreigd wordt met de dood kunnen twijfels worden geuit. U verklaarde dat de brief persoonlijk bij u thuis werd bezorgd door de taliban (CGVS p. 12). **Met dit in het achterhoofd is het vreemd dat de brief geadresseerd is aan de ouderen van het dorp en de inwoners van het dorp en dat de brief op die manier is opgesteld dat de taliban het dorp op de hoogte wil brengen van hun acties ten opzichte van uw vader en hun toekomstige acties in verband met uw lot (zie administratief dossier: inventaris documenten).** De discrepantie tussen uw verklaringen over de brief en wat er echt in de brief staat, doet dus twijfelen aan de waarachtigheid van de brief.

Bovendien lijkt ook de manier waarop uw vader betrokken wordt of net niet betrokken wordt bij het verhaal weinig aannemelijk. U verklaarde dat het hele incident met de bom, de dreigetelefoontjes en uw vlucht naar uw tante in Jalalabad gebeurd was zonder medeweten van uw vader (CGVS p. 10). U verklaarde dat dit zo was omdat het GSM-netwerk op uw vaders locatie niet werkte (CGVS p. 10 en 15). Verder wist u ook vooraf niet op welke tijdstippen uw vader precies naar huis kwam voor verlof (CGVS p. 15). **In deze voor u preciaire omstandigheden (u had doodsb bedreigingen gekregen van de taliban en u was gevlucht naar Jalalabad) is het vreemd dat u of uw familie uw vader niet proberen te waarschuwen over wat er gebeurd was (CGVS p. 21).** Het feit dat uw vader niet op zijn GSM bereikt kon worden, is geen excuus (CGVS p. 10 en 15). U wist dat uw vader vaak verbleef op de hoofdbasis in de stad Jalalabad en dat er vaak konvoien van en naar uw vaders locatie gingen (CGVS p. 18). Bovendien kan men vermoeden dat de hoofdbasis op één of andere manier in contact staat met werknemers in het veld (CGVS p. 18). **Voldoende mogelijkheden dus om op zijn minst te proberen om contact te maken met uw vader om hem te verwittigen en te zien of hij u kon helpen in deze preciaire omstandigheden.** Het feit dat u of uw familie dit zelfs niet proberen, plaatst de dreiging die u boven het hoofd hing in perspectief.

Vervolgens moet ook nog een kanttekening geplaatst worden bij de gebeurtenissen die zich voordeden na uw vertrek. U verklaarde dat uw familie door de ouderen van het dorp gedwongen werden het dorp te verlaten (CGVS p. 5 en 12). Hierop trok uw familie naar de stad Jalalabad waar ze zich vestigden bij uw oom en tante (CGVS p. 6 en 12). De taliban kwamen dit echter te weten en vermoordden uw oom ongeveer negen maanden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 22). **Er moet worden opgemerkt dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw problemen met de taliban en er bijgevolg ook geen geloof wordt gehecht aan de verhuis van uw familie naar de stad Jalalabad (althans niet omwille van de reden die u vermeldt) er het vermoeden ontstaat dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw oom.** Hierbij komt dat u zo'n gebrekkige kennis over de moord op uw oom etaleert dat dit vermoeden ontegensprekelijk bevestigd wordt. Als u bijvoorbeeld gevraagd wordt of uw oom voor zijn dood bedreigd werd door de taliban, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 26). Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u het niet weet, antwoordt u dat u het niet gevraagd heeft (CGVS p. 26). **Het klinkt weinig aannemelijk dat u dit**

niet zou weten indien hij echt bedreigd zou zijn geweest. Bovendien toont het feit dat u dit niet vraagt aan dat u weinig betrokkenheid toont bij het lot van uw oom. Verder weet u ook niets over de omstandigheden waarin hij werd vermoord (CGVS p. 13 en 14). Zo verklaart u dat u enkel werd verteld dat hij naar buiten ging en neergeschoten werd (CGVS p. 13). U weet bijvoorbeeld niet waarheen uw oom op dat moment ging (CGVS p. 13). Als u dan gevraagd wordt of de politie werd geïnformeerd, antwoordt u dat de politie automatisch komt bij een moord maar dat u niet weet of de politie werd geïnformeerd (CGVS p. 13 en 14). Ook van een eventueel onderzoek naar de daders heeft u geen weet. U verklaart hierover dat u dit niet vroeg en dat u enkel vertelt wat u verteld werd door uw moeder (CGVS p. 13 en 14). **Nochtans zijn dit allemaal redelijk voor de hand liggende vragen en kan men dan ook verwachten dat u deze stelt als u op de hoogte wordt gebracht van het feit dat de man die u beschermd en geholpen zou hebben toen u problemen had in Afghanistan gedood werd omwille van uw problemen. Opnieuw vertoont u een ernstig gebrek aan betrokkenheid bij de dood van uw oom.** Als u gevraagd wordt hoe de achtergebleven familie van uw oom zich beredderde na de dood van uw oom, antwoordt u dat ze misschien geholpen worden door de broers van uw oom (CGVS p. 14). **Het feit dat u hier op speculatieve wijze antwoordt, toont aan dat u het niet weet.** Het enige wat u wel weet over de dood van uw oom is dat hij overleed aan zijn verwondingen in het ziekenhuis (CGVS p. 13). Als u gevraagd wordt hoe u dit weet, antwoordt u dat u het weet omdat het in de brief, die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, staat. **Het feit dat u een ernstig gebrek aan kennis over de dood van uw oom vertoont en uw enige informatie over zijn dood uit een brief haalt, toont duidelijk aan dat u niet gecommuniceerd heeft met uw familie over de dood van de man die u hielp toen u in de problemen zat.** Uw excuus dat u het niet vroeg en enkel kan vertellen wat u verteld werd raakt kant noch wal bij een gebeurtenis als deze. **Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Doordat u dit niet doet, kan geconcludeerd worden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan de moord op uw oom door de taliban.**

De vaststelling dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het incident dat uw problemen in gang zette, namelijk het in bewaring geven van een bom in uw winkel, en er weinig geloof kan gehecht worden aan de dreiging die uitging van de taliban zowel op het laatst van uw verblijf in Afghanistan als na uw vertrek uit Afghanistan, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van deze vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid ondergraven hoeft het weinig betoog dat aan de ontvoering van uw vader evenmin geloof kan worden gehecht. In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara en het visitekaartje van uw winkel bevestigen enkel uw identiteit en werkervaring de welke niet betwist worden. Uw vaders documenten zoals zijn taskara, het certificaat van zijn werk, de badge, de aankondiging van de taliban dat collaborateurs met de regering en de Amerikanen zullen vermoord worden en de vijftien foto's zijn moeilijk verifieerbaar op hun authenticiteit maar zijn bovendien ook niet relevant voor uw problemen. Uw problemen werden immers niet veroorzaakt door uw vader maar door het in bewaring geven van een bom in uw winkel. Daarnaast verklaarde u dat het onveilig was op weg naar zijn werk maar dat uw vader nooit in de problemen is gekomen omwille van het soort werk dat hij deed (CGVS p. 15). Wat betreft de dreigbrief van de taliban, de brief van de ouderen om uw familie uit het dorp te krijgen, de brief van het ziekenhuis die uw ooms dood bevestigt en de bevestiging van uw problemen van de provinciale raad moet worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet herstellen. De foto's van uw oom in het ziekenhuis kunnen niet in overweging genomen worden omdat dit om het even wie kan zijn. De twee enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd zijn irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Khiwa in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over een voldoende netwerk en over voldoende capaciteiten beschikt om u op een duurzame manier te kunnen vestigen in Jalalabad. U verklaarde reeds werkzaam te zijn geweest in de stad Jalalabad (CGVS p. 10 en 12). U hield er een winkel open in Kuchi Qader bazaar (CGVS p. 12). Voor uw werk was u dus al dagelijks in Jalalabad (CGVS p. 5). U verklaarde dat uw oom alle goederen had verkocht éénmaal u het land uit was (CGVS p. 10) maar niets belet u om de halve jerib grond die toch braak ligt (CGVS p. 6) en waar u ongeveer tienduizend dollar voor krijgt (CGVS p. 5) te verkopen en het geld te gebruiken om te investeren in een nieuwe zaak. Het feit dat u een degelijke scholing heeft genoten (CGVS p. 9) en over een goede jobervaring en de nodige capaciteiten beschikt zorgt ervoor dat er zich wat betreft financiële overwegingen geen obstakels vormen die uw terugkeer naar Jalalabad zouden onmogelijk maken. Bovendien beschikt u wel degelijk over een stevig netwerk in de stad Jalalabad. U verklaarde dat uw tante en haar kinderen nog steeds in Jalalabad wonen (CGVS p. 10 en 12) en aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de moord op uw oom (zie supra) kan ook hij meer dan waarschijnlijk een steun en toeverlaat vormen tijdens uw terugkeer naar Jalalabad. Gelet op het feit dat u in staat wordt geacht financieel onafhankelijk te zijn (zie supra) en u zich eventueel kan vestigen in het huis van uw tante worden uw financiële bezwaren om in de stad te Jalalabad te gaan wonen, namelijk dat de huizen er te duur zijn (CGVS p. 26) weerlegd. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw problemen met de taliban vormt ook dit geen obstakel voor uw terugkeer. Hierbij moet worden opgemerkt dat geen rekening moet gehouden worden met wat u op het CGVS beweerde, namelijk dat u negentien jaar bent (CGVS p. 8) aangezien wetenschappelijk onderzoek uitwees dat u op 17 november 2011 ongeveer 22,1 jaar was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Met betrekking tot het incident dat aanleiding gaf tot zijn vlucht uit Afghanistan, voert verzoeker aan dat hij aan de politie de informatie gaf waarover hij beschikte. Hij kende de dader enkel als klant en had slechts beperkte gegevens over hem, met name met welk voertuig hij reed en soms in het gezelschap van andere personen. Verzoeker kende niet zijn identiteit, noch zijn woon- of verblijfplaats. Dit kan hem dan ook niet worden verweten en kon geen aanleiding zijn tot het twijfelen over het zich voordoen van het incident. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de wijze waarop de Taliban de bom hebben achtergelaten, onvoorzichtig was, voert verzoeker aan dat hij geen lid is van de Taliban en niet op de hoogte is van hun gebruikelijke werkwijze. Het Commissariaat-generaal maakt een loutere veronderstelling die niet kan volstaan om verzoekers vluchtrelaas af te wijzen. Verzoeker heeft documenten bijgebracht die zijn verhaal kunnen bevestigen, zoals de dreigbrief aan verzoeker en zijn familie. De loutere veronderstellingen dat het vreemd is dat deze brief geadresseerd is aan de ouderen en de inwoners van het dorp en dat deze concrete bedreigingen bevat, kan geen aanleiding geven tot de afwijzing van verzoekers relaas. Verzoeker meent dat een essentieel kenmerk van een dreigbrief precies is dat er de bedreigingen in worden opgenomen en wijst erop dat deze aan de ouderen van het dorp werd gericht omdat verzoeker op dat ogenblik het dorp reeds verlaten had. Met betrekking tot de moord op verzoekers oom wijst verzoeker erop dat hij eerst via zijn moeder vernam dat deze werd doodgeschoten toen hij zich buitenshuis bevond, terwijl hij pas uit een latere brief vernam dat zijn oom niet ter plaatse maar in het ziekenhuis stierf. Met betrekking tot de foto's bevestigt verzoeker dat het wel degelijk zijn oom is die er op wordt afgebeeld. Met betrekking tot het geven van details over de moord op zijn oom, voert verzoeker aan dat zijn moeder hierdoor zeer geëmotioneerd was zodat hij er moeilijk nog vragen over kon stellen en bovendien dat de dood van zijn oom het gevolg is van de problemen die verzoeker kende, zodat betwijfeld kan worden dat zijn familieleden bereid waren om hierover te praten.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat ten onrechte de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt beoordeeld terwijl verzoeker afkomstig is uit het dorp Saidkhel in het district Khiwa in de provincie Nangarhar. Hij voert aan dat uit de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan door Cedoca blijkt dat de provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio's van Afghanistan, waar het grootste deel van het geweld in de kern van het conflict te situeren is. Sinds het overlijden van zijn oom is er voor verzoeker geen mogelijkheid meer om zich in Jalalabad te vestigen en zelfs zijn familie moest er vertrekken ingevolge financiële moeilijkheden. Zijn familie woont op dit ogenblik in een dorp dicht bij het districtscentrum van het district Khiwa, een dorp op het platteland dat geenszins kan beschouwd worden als een provinciehoofdplaats. Daarnaast kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn familie zou achterlaten op het platteland en zich zonder familie, vrienden of financiële middelen zou vestigen in Jalalabad waar het dagelijks leven aanzienlijk duurder is. Daarnaast wijst verzoeker nog op het feit dat de Belgische overheid op de website van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken zelf te kennen geeft dat het zuiden en het oosten van Afghanistan absoluut te mijden zijn omdat het gevaar er zeer groot is. Bovendien is verzoeker het niet eens met de stelling dat de aanslagen in Jalalabad enkel gericht zijn tegen de zogenaamde "hoge profielen" en dat het aantal burgerslachtoffers laag is. Hij verwijst naar twee persartikelen die aantonen dat een aanslag eind mei 2013 gericht was tegen een hulporganisatie en dat bij een aanslag in augustus 2013 tegen het Indische consulaat minstens negen burgers om het leven kwamen en 22 gewond raakten.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader

van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aan verzoeker wordt de vluchtelingenstatus geweigerd omdat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn. Zo wordt vastgesteld dat:

- met betrekking tot het incident dat de rechtstreekse aanleiding vormde voor verzoekers vlucht, waarbij een Taliban-lid aan verzoeker een bom in bewaring gaf, verklaarde verzoeker dat de politie hem enkel zei dat hij geen zaken van onbekenden mocht aannemen (CGVS p. 18). Het wordt onwaarschijnlijk geacht dat de politie zich zou beperken tot wat ouderlijk advies nadat er een bom was gevonden in verzoekers winkel (CGVS p. 19);
- verzoeker gaf aan de politie zeer vage antwoorden omtrent de identiteit van degene van wie hij de bom ontving. Het wordt onwaarschijnlijk geacht dat de politie genoeg zou nemen met zulk een vaag antwoord. Verzoeker was de hoofdgetuige en kon die dader immers identificeren;
- verzoeker bleek in het gehoor echter over heel wat meer informatie te beschikken over de dader dan hetgeen hij tegen de politie zou gezegd hebben. Hij verklaarde dat het een grote man was die soms in een Datsun auto kwam in het gezelschap van twee of drie andere mensen (CGVS p. 17). Het is pas na confrontatie met zijn verklaring dat hij de auto van de dader kon omschrijven dat hij verklaarde dat hij dit dan ook gedaan heeft. Verzoeker past zijn antwoorden aldus aan telkens hij met zijn eigen onlogische verklaringen wordt geconfronteerd. Het feit dat verzoeker zeer karig omspringt met het doorgeven van informatie aan de politie over de dader en dat de politie nauwelijks geïnteresseerd bleek te zijn in de identiteit van de dader nadat er een bom werd gevonden in verzoekers winkel, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident;
- bovendien kan men zich de vraag stellen waarom de Taliban een bom in verzoekers winkel zou achterlaten. Verzoekers winkel was immers niet het doelwit (CGVS p. 12 en 17). Waarom zou de Taliban dan zo onvoorzichtig te werk gaan door een bom achter te laten in een publieke plaats waarvan ze de uitbater niet kenden (CGVS p.17 en 20) en waar andere klanten binnen en buitengaan, temeer nu die persoon zelf besliste om zijn bom bij de ingang van de winkel te plaatsen waar het mogelijk in de weg stond en verplaatst moest worden (CGVS p. 17). Had dit Taliban-lid werkelijk een bom in verzoekers winkel in bewaring willen geven, kan verwacht worden dat hij deze op een betere plaats had gedeponeerd. Ook de vaststelling dat de Taliban op een dergelijke

onvoorzichtige en amateuristische manier te werk zou gaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas;

- verzoeker verklaarde verder dat het dreigtelefoontje dat hij kreeg nadat de politie de bom was komen ophalen, werd gepleegd door dezelfde man als degene die de bom had achtergelaten in zijn winkel (CGVS p. 20). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker echter dat hij werd opgebeld door een onbekende man (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Verzoekers verklaring dat die persoon wel degelijk onbekend was omdat hij zijn huis niet kon lokaliseren en niet wist wie hij was, wordt niet aanvaard;
- met betrekking tot de dreigbrief van de Taliban, kunnen twijfels worden geuit. Verzoeker verklaarde dat de brief persoonlijk bij hem thuis werd bezorgd door de Taliban (CGVS p. 12), terwijl de brief geadresseerd blijkt te zijn aan de ouders van het dorp en de inwoners van het dorp en blijkens de bewoordingen ervan beoogt de Taliban het dorp op de hoogte te brengen van hun acties ten opzichte van verzoekers vader en hun toekomstige acties in verband met verzoeker (zie administratief dossier: inventaris documenten). Er is aldus een discrepantie tussen verzoekers verklaringen over de brief en wat er echt in de brief staat;
- bovendien lijken verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vader weinig aannemelijk. Verzoeker verklaarde dat het hele incident met de bom, de dreigtelefoontjes en zijn vlucht naar zijn tante in Jalalabad gebeurde zonder medeweten van zijn vader (CGVS p. 10). Hij verklaarde dat het GSM-netwerk op zijn vaders locatie niet werkte (CGVS p. 10 en 15) en wist vooraf niet op welke tijdstippen zijn vader precies naar huis kwam voor verlof (CGVS p. 15). Het wordt vreemd geacht dat verzoeker of zijn familie zijn vader niet probeerden te waarschuwen over wat er gebeurd was (CGVS p. 21). Het feit dat zijn vader niet op zijn GSM bereikt kon worden, wordt niet aanvaard (CGVS p. 10 en 15). Verzoeker wist immers dat zijn vader vaak verbleef op de hoofdbasis in de stad Jalalabad en dat er vaak konvooien naartoe gingen (CGVS p. 18). Bovendien kan men vermoeden dat de hoofdbasis op één of andere manier in contact staat met de werknemers in het veld (CGVS p. 18). Aldus waren er mogelijkheden om op zijn minst te proberen om contact te maken met zijn vader om hem te verwittigen. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet eens probeerde hulp te krijgen van zijn vader;
- met betrekking tot de moord op zijn oom (CGVS p. 22), werd geen geloof gehecht aan verzoekers problemen met de Taliban, waardoor ook geen geloof wordt gehecht aan de verhuis van zijn familie naar de stad Jalalabad (althans niet omwille van deze reden) en evenmin geloof kan worden gehecht aan de moord op verzoekers oom. Verzoeker blijkt zo weinig kennis over deze moord te hebben dat dit vermoeden bevestigd wordt. Verzoeker wist niet of zijn oom bedreigd werd, (CGVS p. 26) en verklaart hier niet naar gevraagd te hebben. Dit komt weinig aannemelijk over en toont weinig betrokkenheid voor het lot van zijn oom;
- verzoeker weet niets over de omstandigheden waarin zijn oom werd vermoord (CGVS p. 13 en 14). Zo verklaart hij dat hem enkel werd verteld dat hij naar buiten ging en neergeschoten werd (CGVS p. 13). Hij weet niet waarheen zijn oom op dat moment ging (CGVS p. 13). Op de vraag of de politie werd geïnformeerd, antwoordt verzoeker dat de politie automatisch komt bij een moord maar dat hij niet weet of de politie werd geïnformeerd (CGVS p. 13 en 14). Ook van een eventueel onderzoek naar de daders heeft hij geen weet. Verzoeker verklaarde dat hij enkel weet wat hem verteld werd door zijn moeder (CGVS p. 13 en 14). Dit zijn nochtans redelijk voor de hand liggende vragen waarvan kan worden verwacht dat hij op de hoogte wordt gebracht van het feit dat de man die hem beschermde en hielp toen hij problemen had in Afghanistan gedood werd omwille van verzoekers problemen;
- met betrekking tot het lot van de achtergebleven familie van zijn oom na diens dood, antwoordt verzoeker dat ze misschien geholpen worden door de broers van zijn oom (CGVS p. 14). Verzoeker antwoordt aldus louter speculatief;
- verzoeker weet enkel dat zijn oom overleed aan zijn verwondingen in het ziekenhuis (CGVS p. 13). Dit zou hij hebben vernomen uit de brief die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Aldus blijkt de enige informatie waarover verzoeker beschikt, te hebben gehaald uit deze brief. Verzoeker heeft niet met zijn familie gecommuniceerd over de dood van de man die hem hielp. Hieruit blijkt een gebrek aan interesse in essentiële elementen van zijn asielaanvraag, hetgeen ook de geloofwaardigheid niet ten goede komt;
- de neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden; de taskara en het visitekaartje van zijn winkel bevestigen enkel verzoekers identiteit en werkervaring, welke niet betwist worden. De documenten van zijn vader, zoals zijn taskara, het certificaat van zijn werk, de badge, de aankondiging van de Taliban dat collaborateurs met de regering en de Amerikanen zullen vermoord worden en de vijftien foto's zijn moeilijk verifieerbaar op hun authenticiteit en zijn bovendien ook niet relevant voor verzoekers problemen. Verzoekers problemen werden immers niet veroorzaakt door zijn vader maar door het in bewaring geven van een bom in zijn winkel. Wat

betreft de dreigbrief van de Taliban, de brief van de ouderen om verzoekers familie uit het dorp te krijgen, de brief van het ziekenhuis die de dood van de oom bevestigt en de bevestiging van de problemen van de provinciale raad wordt opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. De foto's van zijn oom in het ziekenhuis kunnen niet in overweging genomen worden omdat dit om het even wie kan zijn. De twee enveloppes waarin de documenten werden opgestuurd zijn irrelevant ten aanzien van het asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het middel in wezen beperkt tot het herhalen van zijn asielrelaas. Waar hij stelt dat hij werkelijk geen gegevens had over de dader, doet hij hiermee geen afbreuk aan het motief dat het weinig geloofwaardig is dat de politie hierover geen verdere vragen zou hebben gesteld, en zich zou beperkt hebben tot "wat ouderlijk advies". Evenmin betwist verzoeker dat hij onlogische verklaringen aflegde en zijn verklaringen aanpaste toen bleek dat hij wel degelijk de auto van de dader kon omschrijven. Evenmin kon verzoeker duiden waarom de Taliban een bom in verzoekers winkel zou hebben achtergelaten, terwijl deze winkel niet het doelwit was en het van een grote onvoorzichtigheid getuigt om een bom achter te laten in een publieke plaats waarvan ze de uitbater niet kennen en waar andere klanten binnen en buiten gaan, temeer nu deze bom bij de ingang van de winkel werd geplaatst. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet verantwoordelijk is voor de werkwijze van de Taliban gaat hij voorbij aan de vaststelling dat de door hem beschreven handelwijze zodanig onlogisch en onvoorzichtig lijkt, dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Verzoekers bewering doet dan ook geen afbreuk aan deze vaststelling. Verder betwist verzoeker niets omtrent het feit dat hij verklaarde door een onbekende man te zijn opgebeld en anderzijds dat hij die persoon wel degelijk herkende aangezien het dezelfde dader was die de bom had achtergelaten in zijn winkel. Met betrekking tot de dreigbrief voert verzoeker aan dat deze geadresseerd is aan de ouderen van het dorp aangezien hij op dat ogenblik reeds het dorp had verlaten; hiermee gaat hij voorbij aan de vaststelling dat het niet aannemelijk lijkt dat de brief geadresseerd is aan de ouderen terwijl de Taliban hem aan zijn moeder afleverden. Verzoeker betwist evenmin het nochtans pertinente feit dat hij blijkbaar geen enkele poging ondernam om zijn vader van de gebeurtenissen op de hoogte te stellen en van zijn vlucht naar Jalalabad.

Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn moeder noch zijn familieleden alle details omtrent de moord op zijn oom wilden geven, stelt de Raad vast dat het hier geenszins om details gaat, maar dat terecht wordt vastgesteld dat het gaat om een aantal essentiële aspecten, met name of zijn oom bedreigingen had gekregen, waar hij naartoe ging toen hij werd vermoord, of de politie werd geïnformeerd en of er een onderzoek naar de daders was. Evenmin wist verzoeker hoe de achtergebleven familie zich beredderde na de dood van verzoekers oom. De Raad stelt vast dat het hier niet gaat om kleine details zoals verzoeker beweert, maar om essentiële gebeurtenissen omtrent de elementen die verzoeker aanvoert ter staving van zijn asielaanvraag.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een stuk neer met beëdigde vertaling, waarbij "kolonel A. politie commissaris nummer een" het incident met de bom bevestigt. Daargelaten de vraag naar de authenticiteit van dit stuk, stelt de Raad vast dat documenten slechts vermogen een geloofwaardig asielrelaas te ondersteunen en niet vermogen een asielrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, alsnog geloofwaardig te maken.

De Raad meent om hogervermelde redenen dat verzoekers relaas terecht als ongeloofwaardig werd bevonden en sluit zich aan bij de motieven van de commissaris-generaal. De vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat ingevolge het hoger reeds besproken oordeel dat verzoekers gegronde vrees voor vervolging niet geloofwaardig wordt geacht, er ook geen sprake kan zijn van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Dienvolgens wordt hierna het risico op ernstige schade wegens ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) besproken.

Met toepassing van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het

Hof baseerde zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten aanzien van verzoeker wordt de situatie in Jalalabad beoordeeld.

Verzoeker voert aan dat hij het daar niet mee eens is, aangezien hij afkomstig is uit het dorp Saidkhel in het district Khiwa. Hij wijst erop dat dit gelegen is in de provincie Nangarhar, welke door de veiligheidsanalyse van Cedoca wordt bestempeld als een gevaarlijke regio. Verzoeker stelt dat hij zich niet meer kan vestigen in Jalalabad omdat zijn familie er thans niet meer woont. Hij zou zich aldus alleen en zonder financiële middelen vinden in Jalalabad. De Raad stelt hieromtrent vast dat verzoeker verklaarde reeds gewerkt te hebben in de stad Jalalabad, hij hield er namelijk een winkel open. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker nog een halve jerib grond heeft waarvoor hij \$ 10.000 kan krijgen om te investeren in een nieuwe zaak. Verzoeker heeft daarnaast ook een scholing genoten. Ook beschikt hij over een stevig netwerk in de stad Jalalabad. Bovendien werd geen geloof gehecht aan verzoekers relaas. Tenslotte wordt er nog op gewezen dat verzoeker voldoende zelfstandig was en initiatief had om naar Europa te reizen en zich er te vestigen in een vreemde gemeenschap, zodat het niet onredelijk is om zich te vestigen in een stedelijke gebied van het land waar hij de nationaliteit van bezit en waar hij reeds eerder verbeef.

Waar verzoeker nog verwijst naar het negatief reisadvies van de federale overheidsdienst buitenlandse zaken, wijst de Raad erop dat dit betrekking heeft op Belgische toeristen, waarvan kan worden aangenomen dat zij een hoger risico lopen in Afghanistan dan de Afghaanse bevolking, te meer nu niet blijkt dat er in Jalalabad een algemene toestand van willekeurig geweld heerst. De bestreden beslissing steunt op een veiligheidsanalyse door Cedoca van 20 november 2013 en op de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013. De beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten opzichte van een Afghaanse onderdaan staat volkomen los van het reisadvies dat zich richt op Belgische toeristen. De Raad acht verzoekers verwijzing hiernaar dan ook niet relevant voor de beoordeling van de zaak. Met betrekking tot de aanslagen van eind mei 2013 en augustus 2013 waarnaar verzoeker verwijst stelt de Raad vast dat deze in de rapporten van Cedoca mee werden beoordeeld. Zo werd de aanslag op het Rode Kruis in de maand mei 2013 mee besproken in het COI rapport van 20 november 2013 (p. 21) en werd de aanslag op het Indische consulaat eveneens besproken. Verzoeker weerlegt aldus niet de conclusie in de bestreden beslissing dat de stad stevig in handen is van de overheid en dat de aanslagen die er nog plaatsvinden gericht zijn op overheidsgebouwen en de internationale aanwezigheid. Verzoeker weerlegt niet dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, zodat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. De Raad bevestigt aldus de bestreden beslissing en weigert de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT